

Fru Marie Aagaard til Iselingen.
(Født 18/9 1790, død 25/11 og begravet 2/12 1858).

Paa Iselingen er der taust og tyst:
Dets Aand er gaaet bort. Mon nogensinde
Til Borg og Hytte meer den bringer Trøst,
Hvad eller bli'er den blot et kjærligt Minde?

Ved Ørsløv Kirke kasted' man en Grav,
Tilhyllende det nys saa varme Hjerte,
Som, nær sit sidste Pulsslag, trofrast gav
En kjærlig Gave for en Enkes Smerte.

Til Gravens Lønbo knytted de den Haand,
Som altid aaben var for Andres Liden.
Saasandt der findes end et Takkens Baand,
Marie Aagaard glemmes ei i Tiden

Der sprang en Kilde i den smukke Bo,
Mens Vaarens milde Aande formed' Løvet,
Mens Somrens stille højtidsfulde Ro
Af Vintren blev sin Herlighed berøvet.

I mange Aar saa reen, saa skjøn, saa klar,
Den til den Svage Sundhed gav tilbage,
For Sorgen Trøstens Bæger frem den bar,
Fortvivlelsen fik Lysets Kraft, den fage.

Det spæde Barn, hvis Moders Bryst var tømt,
De Smaa derude i Asylets Bolig,
Har følt en gavmild Haand saa tidt, saa Ømt,
Saa glad, saa skjult, saa Løndomsfuld, saa trolig.

Den friske Kilde rinder ikke meer,
Den milde Haand er iskold under Mulde:
Marie Aagaards tause, brudte Leer
Sank hen i Dødens klamme, kolde Kulde.

Men der skal staae paa hendes Mindesteen:
Hun formed' Slægters Skjebne til det Bedre;
Hvor Dyd hun tabes saae, hun var ei seen
Sin gode Frelsers skjønne Maal at hædre.

Og der skal staae: Den Fromhed, Kjærlighed,
Som boede i hendes Sind heneden,
Som fulgte hende, selv paa lønligst Fjed,
Udsaaede daglig Frø fra Evigheden.

Og der skal staae: Hun var i al sin Færd
Oprigtig, sand og ædel Danneqvinde,
Og – (dybt betegnende for hendes Værd) –
Hun var en gudhengiven, from Kristinde. –

Saa mener maaskee Du, som ei har kjendt
Marie Aagaard, der har Sorgens Slummer
Saa tidt til navnløs Fryd og Glæde vendt,
At selv hun fri var for al jordisk Kummer?

Ak nei! I hendes ømme Moderbryst
Der sloges dybe Saar, saa smertefulde.
– Hun hæved' Blikket opad og en Røst
Fra Engles Verden mildned Skjebnens Kulde.

Og Hjertet blev saa aabent, frit og let,
Som Morgenguldets Gisp i Duggens Draabe;
Og det blev aldrig, aldrig mere træt
i Kjærligjed og i at troe og haabe.

Skilt Stammen er. Nu staaer Du, bolde Mand!
Med Savnets Mærke furet paa Din Pande.
Dit Haab, Din Længsel vel man fatte kan
Som venligt Bølgeslag mod milde Strande.

Men trindt fra Stammen gik saa mange Skud,
Saa elskelige, frodige og brave,
At den Tid komme maa, da de, vil Gud,
Skal stolte Rødder slaae i Danmarks Have. –

Paa Iselingen er der taust og tyst:
Dets Aand er gaaet bort. Mon nogensinde
Til Borg og Hytte meer den bringer Trøst,
Hvad eller bli'er den blot et kjærligt Minde?

Ha, spørger ikke saa! Thi hvo det gjør,
Er Tvivlens mørke Træl, dens sande Daare;
Ved Alt, hvad helligt er! Man ikke tør
Saadan **Maries** Aand og Virken saare.

Nei, kommer hid, I, som hun havde kjær
Og bragte Trøst og Lindring, Hjælp i Nøden,
Og I, som stod den ædle Qvinde nær;
Men kommer med Taknemlighedens Gløden.

Seer denne Plante, som hun pleiet har
Med Sindets Alvor og med Hjertets rige
Og stærke Væld! Saa tidt den Frugter bar,
Hvis Spor, det qvægende, skal ei bortvige.

Seer, Perler bryde frem af Plantens Bryst
Og forme smukt sig paa dens kjære Blade,
Saa underfuldt, saa lønligt og saa tyst:
Man elske kan, men ingentid dem hade.

De hvidske om **Maries** Fjed i Sal,
I Gaard, i fattig Bo, i Havens Skygge,
I Lund, ved Markens Høi og Blomsterdal,
Hvordan hun freded om sin Plantes Hygge.

Og Plantens skjønne Navn er Kjærlighed;
Selv Aand, den kun me Aander er fortrolig;
Derfor **Maries** Aand ned himmels Fred
End virker fra sin underfulde Bolig.

I gange hen paa Ørslev Kirkegaard,
Naar Aft'nens stille Ro indhylder Byen,
Naar hist og her en venlig Stjerne staaer,
Sit Sølvglimt brydende igjennem Skyen;

O, at I føle fra **Maries** Grav,
Mens sagte Vinde lettelig hensuse:
At Herren ikke tog, hvad Herren gav,
Men Aanden er hos Eder selv tilhuse!

Og mens saa Eders Øie, Eders Kind
Befugtes ved **Maries** stille Baare,
Lantud i Tid skal mangt et kjærligt Sind
Gravhøien pryde med taknemlig Taare! –

Saa svæv, Du, gode Aand, i Engles Fred!
Paa Jord Du alt med Engle var fortrolig;
Velsignelse ledsaged' hvert Dit Fjed:
Vær selv velsignet da i Himlens Bolig!

Kastrup ved Vordingborg, den 4de Decbr. 1858.

H. A. Hansen.